

„Bitko bomo dobili“

Zanimiv pogovor o aktualnih vprašanjih s komunisti iz krajevnih skupnosti Posavje, Savlje-Kleče in Tomačevo

Komunisti iz krajevnih skupnosti Posavje, Savlje-Kleče in Tomačevo—Jarše so lani jeseni izrazili željo, da bi jih obiskal predsednik CK ZK Slovenije, Franc Popit in jim odgovoril na nekatera aktualna vprašanja. Zelja se jim je uresničila 19. januarja 1972, ko so napolnili dvorano krajevnih skupnosti Posavje.

Predsednik CK ZKS je najprej odgovarjal na vprašanja, ki jih je dobil vnaprej. Iz svojih beležk bom poizkušal oblikovati nekatere misli in besede tovariša Popita, zaveščujoč se, da ne morem napisati vsega, niti tako točno in pripročljivo, kot je to storil on, v neposrednem stiku z nami.

V začetku je Franc Popit govoril o tem, da samo večja aktivnost v vodstvih organizacij ZK (gotovo pa se ta ugotovitev nanaša na vse organizacije — opomba pisca) ne rešuje stvari... Potrebno je doseči aktivnost članstva. Komunisti morajo sprejemati zadolžitve, in jih že, toda, nimajo prave kontrole, če in kako sprejete naloge izvajajo. Doseči moramo tudi to.

Moramo se postaviti po robu tistim, ki žele, da se na partijskih sestankih samo diskutira, kajti v ozadju takšnega načina dela je načrt o razrahljanju ZK kot idejno politične sile Partijskih sestanki morajo služiti dogovarjanju za akcije in analiziranju rezultatov pri uresničevanju akcijskih delovnih načrtov. Čim se mi prenehamo boriti, se na bojišču pojavijo drugi, ki so, ali pa jih vodijo kontrarevolucionarji.

Med delovnimi ljudmi

Torišče našega dela je med delovnimi ljudmi, zbranimi v SZDL in sindikatih, v raznih drugih organizacijah in društvi. V delavsko-prosvetnih društvih npr., ali v telesno-vzgojnih in drugih, mramo s svojo aktivnostjo in poštvalnostjo dajati vzgled vsemu članstvu. Za takšno delo in učinkovitost pa se moramo tudi primerno organizirati. Če želimo imeti pregled nad delom članov ZK, se moramo organizirati v manjše osnovne organizacije. Sedanje, velike, niso primerne za sprejemanje akcijskih načrtov. V takšnih ni mogoče imeti pregleda, kdaj in koliko kdo dela.

Sedanjih težav v naši organizaciji so krivi tudi tisti, ki trdijo, da se karakter članov ZK (pripadnost delavskemu razredu) menja in zato so tudi metode dela drugačne. V resnici je to teza za oslabitev razrednega karakterja partije. Dopustili smo, da se nam je v partijo vrinil socialdemokratski sistem dela. Popustili smo tistim, ki so zagovarjali taktiko spuščanja »ščuka«, ki bodo razgibale našo mladost. Te »ščuka« pa so nagrizle zdravo stvar.

Zlasti mladi ljudje radi obožujejo zapadno demokracijo. Tam upravljajo tisti, ki razpolagajo s kapitalom. Naš cilj je, da upravljajo tisti, ki kapital ustvarjajo. Katera demokracija je torej v interesu delavskega razreda? Premalo storimo, da bi bilo bistvo naše borbe bolj jasno vsem, zlasti pa mladim. Maršikaj bo treba spremeniti in tudi naš predstavniki sistem. Člani svetov, skupščin

morajo postati tisti, ki sredstva ustvarjajo.

Vzgoja partijskega kadra

Vzgoja partijskega kadra postaja pri tem zelo pomembna. Pravih šol za njihovo vzgojo pa žal nimamo več. Morali jih bomo ponovno organizirati. Čim prej moramo priti do partijske šole pri CK ZKS. Tudi glede kadrov v sindikatih bo treba kaj storiti, saj se sindikati ukvarjajo z vsemi problemi pri tem pa premalo poglobljajo razredni karakter sindikalnih organizacij.

Ko je tovariš Popit končal z odgovori na pismena vprašanja, so navzoči začeli postavljati nova, nekateri pa so tudi sami poizkušali odgovoriti na vprašanja, ki so jih zastavljali.

Prvo vprašanje je bilo o vlogi vere in cerkve, potem o obrtnikin in obdavčenju, pa

Franc Popit

o socialnem razlikovanju, o šovinizmu pri nas, o odvrinanju članov ZK, o korupciji, o odsotnosti družboslovja v naših šolah, o pisanju »Delavca« in »Dnevnika« ter o TV oddajah, o samoupravljanju kot fasadi za kršenje zakonov itd. Trije razpravljalci pa so se lotili bežigrskega kmečkega vprašanja številka 1, to je vprašanje arondacije, ki je ogoljufala kmete in družbo.

Predsednik CK ZKS je potem odgovoril na vsa bistve.

na vprašanja, ki so bila navedeno postavljena. Med govorom je nekajkrat izrazil zadovoljstvo, ker so navzoči novinarji lahko iz »prvih ust« slišali, kaj občani sodijo o tisku in TV oddajah. Glede splošnega izobraževanja je bil mnenja, da je nepravilna takšna politika osnovnošolskega učenja, ki 30 odstotkov učencev diskvalificira za nadaljnje življenje s tem, ko dovoli, da osnovne šole ne končajo. Napačno je tudi to, da od osnovne šole navzgor, učeče se mladine ne pripravljamo načrtno na kasnejše delo v organizacijah, organih in društvih. V bistvu gre za idejno usposobljenost osnovnih šol, v katerih sposobnih kadrov za družboslovje sploh nimamo. Nekateri učitelji znajo iz družboslovja samo našo ustavo in zato zahtevajo od učencev, da to znajo tudi oni — na pamet. Odpor učencev je na dlani in komu to koristi? V vzgojnih organizacijah smo mi zelo slabi, morali pa bi biti najmočnejši.

Socialna diferenciacija

Narščanje socialne diferenciacije ima svoje vzroke tudi v tem, da je bilo pri nas močno favoriziranje privatništva, ne pa tudi davčne politike. Potrebno je ugotovljati iz kakšnega vira kdo dobiva dohodke, potrebna pa je tudi pravilna davčna obremenitev. Glede vlaganja privatnega, pošteno zaslužnega denarja v naša podjetja v obliki delnic moramo vedeti, da je to nevezdno tudi zato, ker ovira samoupravljanje. Koristno in sprejemljivo je le v obliki obveznic, ker je to isto, kot bi denar hranili v banki.

Družbeni dogovor o delitvi dohodka in osebnih dohodkov je korak dalje samo za razmerja med posameznimi gospodarskimi vejami, ne pa tudi za odnose znotraj podjetij, saj je v podjetjih v bistvu ostalo vse kot je bilo. Ne gre za uravniliško. Malo je delavcev, ki ne cenijo strokovnjakov.

Kakšna je naša kmetijska politika se je pokazalo tudi ob referendumu za prispevek za gradnjo šol in vrtcev. Gotovo je bilo nekaj narobe z arondacijo zemljišč. Ne moremo iti mimo tega, da je

800 občanov z njo direktno prizadetih in nezadovoljnih. Potrebno je pregledati v čem je problem in predlagati rešitev.

Ko govorimo o korupciji mislimo predvsem na podkupovanje. Ne verjamam, da se da to vprašanje rešiti od zunaj. Tu so vpleteni tudi člani ZK. Morda se zato težko odločijo za boj proti podkupovanju. Otopeli pa so celo organi pregona in sodišča. Borbo proti podkupovanju je torej treba začeti znotraj vsakodnevnega življenja in dela.

Naša politika do vere, cerkve in vernikov je popolnoma jasna, zato tudi ne moremo dovoliti, da bi cerkev organizirala razna društva, ko taka društva že obstajajo v okviru našega družbenega sistema. V obstoječa prosvetna, kulturno umetniška, telesnovzgojna, dobrodelna, itd se lahko vključijo vsak občan, če ima veselje in voljo do dela in napredka. Ne smemo pustiti, da bi se cerkev ukvarjala s politiko, moramo pa računati s tem, da je v Sloveniji veliko vernikov.

Politika SZDL

Socialistična zveza je organizacija kjer lahko vsi interesi pridejo do izraza in mi moramo skrbeti, da ne bo nobene akcije izven SZDL. V naši družbi nastajajo novi odnosi, kajti na prizorišče stopa nova generacija. Partizanska izginava. Treba je zagotoviti, da bo šla politika SZDL v pravo smer.

Vrsta je odprtih vprašanj in skrbi nas, če bomo s takšno partijo in takšnim sindikatoma lahko kaj kmalu izboljšali, če ne uresničimo bistva 20. in 21. ustavnega amandmaja, bodo velike težave. Zdaj ko se oirimo, da pridejo v delovnih organizacijah do veljave delavci, nekateri direktorji že pravijo: »Prav, bomo pa samo sedeli in vlekli plače.« Torej gre v resnici zato, kdo bo imel oblast, delavci ali razni vršički. Borba za oblast pa je revolucija.

»Ta bitka torej ni enostavna, toda dobili jo bomo,« je tovariš Popit končal svoje izvajanje.

STANE KOMAN

Janez Rigler petdesetletnik

Predsednik občinske konference SZDL Janez Rigler je 21. januarja praznoval 50. letnico. Ob tem življenjskem jubileju mu v imenu vseh bežigraskih občanov iskreno čestitamo.

Kdo je Janez Rigler?

Rodil se je v vasi Breg pri Ribnici, kjer je kot aktivist OF sodeloval s partizani od vsega začetka, dokler ga 1942. leta niso Italijani odgnali v internacijo — v Padovo. Po kapitulaciji Italije 1943. leta se je vrnil v Ljubljano, odkoder je ušel nazaj v svojo rodno Dolenjsko — v Ribnico. Tu je nekaj časa deloval na komandi mesta Ribnice, potem pa je postal šef obveščevalne točke v okviru obveščevalnega centra VII. korpusa.

Po osvoboditvi je Janez Rigler postal sekretar Okrajnega odbora OF za Kočevje, še poprej pa je deloval pri CK KP Slovenije. Zatem je postal predsednik občinske skupščine Kočevje in nato predsednik Obrtno-komunalne zbornice Ljubljana. Zadnja leta je Janez Rigler direktor ljubljanskega podjetja »Javna razsvetljava«, šesto leto pa tudi predsednik bežigrajske občinske konference SZDL.

S čim ste oziroma niste zadovoljni kot predsednik SZDL, smo ga vprašali.

»Zadovoljen sem predvsem z dejstvom, da določena pederča vprašanja, ki tarejo občane, obravnavamo konkretno, zavzemamo jasna stališča in jih po svojih najboljših

močeh skušamo čimprej reševati oziroma odpraviti. Ni sem in ne morem pa biti zadovoljen z reševanjem problemov, s katerimi se soočamo v dialogu z občani, ki preraščajo občinske okvire in se njihovo reševanje zavlačuje oziroma preveč odlaša. Prav spričo tega menim, da je neposredno odločanje občanov, kadar gre za širše družbene interese in težnje, slej ko prej preskromno!« N. L.

Priznanja OF

Zirija za podeljevanje priznanj Osvobodilne fronte slovenskega naroda pri mestni konferenci SZDL Ljubljane

RAZPISUJE ZA LETO 1972 120 SREBRNIH PRIZNANJ OF

Podeljena bodo za območje ljubljanskih občin ob obletnici ustanovitve Osvobodilne fronte.

Priznanje OF se podeljuje posameznikom, družbenopolitičnim in drugim organizacijam na območju mesta Ljubljane za posebne družbenopolitične, kulturne in organizacijske dosežke trajnejše vrednosti.

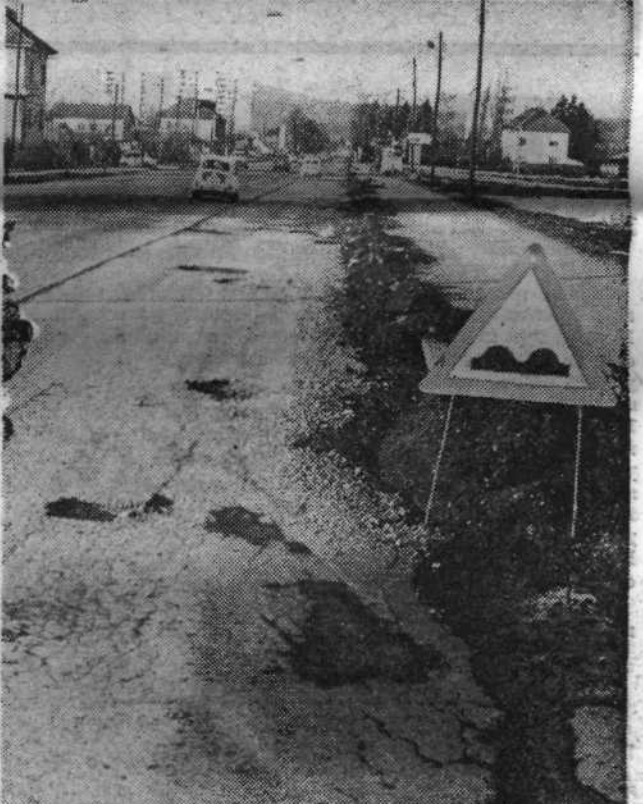
Prednost imajo občani, ki več let uspešno delujejo na posameznih družbenih področjih in ki vplivajo na aktivnost mladine, na njeno idejnopolitično rast in uveljavljanje v samoupravljanju, ter organizacije, katerih uspehi temeljijo na aktivnosti številnih prostovoljnih sodelavcev.

Zaradi množične udeležbe občanov Ljubljane v NOB je še vedno treba izbirati med aktivisti OF in borci NOV, ki so ves čas družbeno aktivni in nimajo za svoje dolgoletno prostovoljno delo nobenih drugih odlikovanj in priznanj, obenem pa moramo skrbno upoštevati tudi mlajše delavne družbene delavce na vseh področjih in ravneh.

Predloge za srebrna priznanja OF naj organizacije in društva, njihove občinske in mestne zveze ter posamezniki pošljejo do vključno 15. marca 1972 ustreznim občinskim komisijam za podeljevanje srebrnih priznanj OF. Kasnejših prijav občinske komisije in mestna žirija ne bodo upoštevale.

Predlogi morajo vsebovati kratek življenjepis, točne naslove in morajo biti utemeljeni na posebnih obrazcih, ki so na razpolago pri občinskih konferencah SZDL.

Zirija pri mestni konferenci SZDL Ljubljane

Februarska odjuga je spet močno načela ljubljanske vpadnice. Zdaj je pravzaprav razčiščeno, kdo bo moral plačati popravila: po novem zakonu, ki velja od januarja letos, ni dvoma, da so vpadnice magistralne ceste, te pa mora vzdrževati republika. Ker še ni ustanovljena republiška skupnost za ceste, ki bo lahko z občinami sklenila poseben sporazum o vzdrževanju magistralnih in regionalnih cest skozi mestna naselja, ostane samo še cestni sklad SR Slovenije.

Foto: I. Bervar

Kaj pa arondacija?

Posebna komisija, sestavljena iz predstavnikov petih krajevnih skupnosti (Crnuče, Dol, Beričevo, Tomačevo in Sentjakob), občine in podjetja Emone (prej Agrokombinat) naj bi po sklepu razširjene decembrske seje občinske konference SZDL do 16. februarja pripravila predloge za rešitev arondacijske krize. Doslej sta bila že dva sestanka predstavnikov kmetov in občine, svoje predloge pa je poslala tudi Emona. Torej zamuda. Skupna komisija vseh prizadetih (kmetje, Emona, občina), ki ima napovedan sestanek za 9. marec, bo skušala uskladiti stališča obeh prizadetih strank — kmetov in Emone.